

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci žalobce **V. K.**, nar. X, státní příslušnost Ukrajina, t.č. PoS Kostelec nad Orlicí, Rudé armády 1000, zast. Mgr. Janem Štanderou, advokátem AK se sídlem v Praze 5, Holečkova 332/5, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra ČR se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM**, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 5. 2015, čj. OAM-154/ZA-ZA05-ZA15-2015, t a k t o :

I. Žaloba se z a m í t á .

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Dne 6. 5. 2015 vydal žalovaný správní orgán rozhodnutí, v němž vyslovil nepřipustnost žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany s odkazem na ust. § 10a písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavil podle § 25 písm. i) tohoto zákona a konečně třetím výrokem rozhodl o tom, že státem, příslušným k posouzení podané žádosti je Polská republika, a to podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států, (dále je „Nařízení Evropského parlamentu a Rady“).

Ve včasné žalobě žalobce namítal, že je občanem Ukrajiny a jeho postavení jako profesionálního vojáka, bývalého policisty a v současné době i jako člověka, který se v ČR věnuje propagaci a zakotvení kulturních tradic Ukrajiny a Slovanů jako celku, je zcela odlišné od situace jiných žadatelů, jejichž návrhy žalovaný posuzuje. Z osobních zkušeností i znalosti žalobce a jeho okolí dospěl k závěru, že postoj Polské republiky ke státním příslušníkům Ukrajiny, speciálně v současné době, je negativní, zejména při žádostech o mezinárodní ochranu. Polská republika v současné době proklamuje pozitivní postoj k vedení Ukrajiny, což se k žadatelům o azyl z této země projevuje, žalobce důvodně předpokládá, že pokud bude jeho žádost posuzovat Polská republika, nebude jí věnována patřičná pozornost a po obecném prozkoumání bude zamítnuta, žalobce bude nucen vrátit se na Ukrajinu a bude ohrožen na zdraví i na životě. V momentě, kdy by se musel bez požadované ochrany vracet žalobce na Ukrajinu, dá se očekávat okamžité nastoupení represivních složek vůči žalovanému, pracoval jako policista, ve věznici a také jako voják. Z uvedených dob existuje celá řada osob, které jsou v případě možnosti připraveny využít svého postavení a s cílem poškodit žalobce, použít proti němu represivní, ale i fyzicky likvidační prostředky. Toto ohrožení je pravděpodobné, přinejmenším na zdraví, spíše pak i na životě. MV aplikovalo čl. 12 odst. 1 Nařízení, dle kterého je příslušným stát, který vydal povolení k pobytu, v daném případě Polsko. To vše však za situace, kdy žalobce doložil, že se v současné době dlouhodobě vyskytuje v ČR, kde nejen bydlí, ale má i pevné vazby, věnuje se zde i kulturním aktivitám ve Slovanském folklórním souboru, má zde i příslibeno zaměstnání, konkrétně ve společnosti Letiště Milovice, a.s. se sídlem v Milovicích – Mladá. V Polsku nemá žalobce žádné kořeny, vazby ani kontakty, zde je již dostatečně zakotven. Proto se sem odstěhoval, proto zde i podal svoji žádost. Žalobce odkazuje na čl. 3 odst. 2 Nařízení, dle kterého může ČR posoudit žádost o azyl, i když není státem příslušným, a to za předpokladu, že by řízení v příslušném státě nesplňovalo požadavky Listiny základních práv Evropské unie. Žalobce požádal o přiznání odkladného účinku žaloby a navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení.

O návrhu na přiznání odkladného účinku rozhodl krajský soud samostatným usnesením ze dne 7. 7. 2015, žádosti nevyhověl.

Žalovaný pak ve svém písemném vyjádření ze dne 25. 6. 2015 reagoval na žalobní námitky žalobce, uvedl, že tyto nepovažuje za oprávněné. Odkázal na obsah správního spisu i samotné rozhodnutí ve věci, s tím, že postupoval v souladu s Dublinským nařízením a jednotlivými ustanoveními správního řádu. Žalobce ve své žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 23. 2. 2015 uvedl, že z vlasti vycestoval dne 26. 7. 2014 autobusem do Polské republiky, kde pobýval až do listopadu 2014, kdy následovně odjel do České republiky. Původně vycestoval z vlasti za prací. Vzhledem k tomu, že je bývalý policista a profesionální voják, je veden jako záloha kategorie 1, která musí nastoupit do armády v první řadě. Žalovaný poukazuje především na skutečnost, že z cestovního dokladu žalobce, kterým prokázal svou totožnost, je patrné, že dne 18. 2. 2015, kdy učinil prohlášení o mezinárodní ochraně na území ČR, byl držitelem platného národního víza vydaného Polskou republikou dne 1. 7. 2014 v Charkově s platností ode dne 7. 7. 2014 do dne 1. 4. 2015, počtem 180 dní pobytu a vícenásobným vstupem. Z uvedeného důvodu bylo nezbytné, aby správní orgán v případě žalobce aplikoval kritérium dané článkem 12 Nařízení Evropského parlamentu a Rady, dle něhož je státem příslušným

k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu Polská republika. Dne 16. 4. 2015 požádal správní orgán Polskou republiku o převzetí příslušnosti k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobce a dne 24. 4. 2015 žalovaný obdržel informaci, že Polská republika uznala svou příslušnost. Dle čl. 18 Nařízení Evropského parlamentu a Rady je tak Polská republika povinna převzít žadatele o mezinárodní ochranu na své území a posoudit jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou podal v České republice. Žalovaný je tak přesvědčen, že jeho rozhodnutí je opřeno o bezprostředně závazné Dublinské nařízení a vychází ze zjištěného skutečného stavu věci. K námitkám žalobce pak žalovaný uvádí, že Polská republika je právoplatným členem Evropské unie, k mučení, nelidskému zacházení apod. ve smyslu zákona o azylu v průběhu azylové procedury zde nedochází, státní moc zde dodržuje lidská práva a je schopna zajistit dodržování lidských práv a právních předpisů, ratifikuje a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a umožňuje činnost právnickým osobám, které dohlíží nad dodržováním těchto práv. Polská republika je považována za bezpečnou zemi původu nejen Českou republikou, nýbrž i ostatními státy EU. Pokud by se během pobytu žalobce v této zemi vyskytly problémy, má možnost obrátit se na příslušné tamní orgány či instituce s žádostí o pomoc. K námitce o neudělení ochrany pak žalovaný uvedl, že mu nepřísluší předjímat budoucí rozhodnutí jiného členského státu EU, příslušného k posuzování žalobcovy žádosti, žalobce má možnost využít příslušné opravné prostředky, pokud by byl v Polské republice se svojí žádostí neúspěšný. Co do námítky o tom, že Česká republika má možnost posoudit předmětnou žádost, pokud je předpoklad, že by řízení v příslušném státě nesplňovalo požadavky Listiny základních práv EU, odkazuje žalovaný na právní názor, vyjádřený v rozsudku KS Praha čj. 49 Az 18/2015 ze dne 6. 3. 2015: „K diskrečnímu oprávnění dle čl. 17 nařízení č. 604/2013 je třeba uvést, že jde o tzv. doložku svrchovanosti, která zachovává členskému státu pravomoc k výkonu práva poskytnout azyl nezávisle na členském státu příslušném k posouzení žádosti na základě kritérií stanovených nařízením č. 604/2013. Členskému státu, který rozhoduje o přemístění žadatele, je tedy dána možnost si dle svého vlastního uvážení ponechat žadatele ve své vlastní jurisdikci. Samo toto rozhodnutí posoudit žádost o mezinárodní ochranu však představuje pouze oprávnění členského státu, nikoliv povinnost, a proto není užití institutu diskrečního oprávnění vynutitelné, a to ani soudní cestou. Konkrétní důsledky v podobě určitých povinností stanovených přímo nařízením tomuto členskému státu plynou až v návaznosti na jeho rozhodnutí o využití diskrečního oprávnění. V tom se toto ustanovení svojí konstrukcí liší od ustanovení čl. 3 odst. 2 nařízení č. 604/2013, proto lze uzavřít, že v situaci, kdy členský stát tohoto oprávnění nevyužije, není povinností správního orgánu, který ve věci rozhoduje, tuto okolnost ve svém rozhodnutí výslovně odůvodňovat. Z uvedených důvodů nelze žalobní námitku, kterou se žalobce domáhá posouzení možnosti využití diskrečního oprávnění dle čl. 17 nařízení č. 604/2013, shledat důvodnou. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání, v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s., a to se souhlasem žalovaného a presumovaným souhlasem žalobce.

Ze správního spisu plyne, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice dne 23. 2. 2015, uvedl, že je státním občanem Ukrajiny, téže národnosti, jeho rodiče žijí v Charkovské oblasti. Je ženatý, na Ukrajině dále žije jeho manželka a syn v Charkově a sestra v Kyjevě. Z průběhu posledních deseti let

žadatel popsal svůj pobyt do r. 2006 v Charkově, v letech 2006 – 2008 pobýval v ČR, 2 měsíce v Dánsku, do r. 2010 ve Švédsku a poté do července 2014 pobýval na Ukrajině. Od 26. 7. 2014 do listopadu 2014 žalobce žil v Polsku a poté přijel do České republiky. Je pravoslavného vyznání, nikdy nebyl politicky organizován, má VŠ vzdělání, odborné předpoklady k povolání psychologa, pracoval jako voják a letištní dispečer. Na Ukrajině má nárok na důchod – vojenská výsluha. Ze země původu odjel za prací. Dále pak uvedl, že je profesionální voják, rovněž bývalý policista, byl členem speciálních jednotek, v současné době ho hledají, chtějí, aby šel do války. Když neposlechne, hrozí mu vězení za vyhýbání se službě. Zastrášovali manželku, že bude zavřený jako vlastizrádce, neboť je vedený jako záloha kategorie I, což znamená, že musí nastoupit do armády v první řadě. Sloužil u vojsk ministerstva vnitra ZVS, byl hlavní chemik, radiační chemická biologická rozvědka, dozimetrická kontrola vnitřních vojsk. V Polsku dostal vízum, pobýval tam tři měsíce. V ČR má hodně známých z dřívější doby, do Polska se vrátit nechce, obává se, že by ho vrátili na Ukrajinu, byl i polskou stranou vyznamenán za službu Iráku. O mezinárodní ochranu žádal ve Švédsku, kde v r. 2010 bylo řízení zastaveno, byl vyhoštěn pro padělané doklady. K dotazu, čeho se obává v případě návratu, žalobce uvedl, že by se dostal do vězení, nejdříve by ho znásilnili, fyzicky ublížili a zabili, zabili by ho i ve válce. Dění na Ukrajině těžce nese, má strach o rodinu, pro něho tam neexistuje nic než zabití, ať ve vězení, nebo ve válce. V rámci pohovoru dne 3. 2. 2015 žalobce uvedl, že pracoval jako dispečer na letišti, na nákladu letadel, kontroloval celkovou váhu letadla, na charkovském letišti. Byl vedoucím směny, pracoval tam asi rok, před tím byl ve Švédsku. K dotazu žalovaného, že ve Švédsku byl do r. 2010, žalobce uvedl, že po práci na letišti pracoval jako manažer v půjčovně automobilů, kde byl asi rok a půl, poté pracoval jako řidič, jako taxikář, částečně pro firmu a částečně pro sebe, tak se živil až do odjezdu. Na Ukrajině vzrostly ceny benzínu, plynu, v Polsku byly větší výdělky, proto odjel. Našel na internetu firmu, která nabízela práci, vyřídili mu pracovní smlouvu, se kterou požádal o vízum. V mezidobí již pominula jeho registrace v Schengenském informačním systému, takže vízum dostal, odjel do Polska, ale na základě původní pracovní smlouvy nepracoval, dělal fušky a pak si našel jinou práci. Měl problémy s kolegy na pracovišti, říkali mu, že je separatista, ať jede domů. Myslí si, že Poláci posílají všechny Ukrajince zpět, rozhodl se proto odjet do Česka, má zde hodně kamarádů a známých. Chtěl si prodloužit platnost víza, najít si práci a přečkat nějakou dobu, dokud se situace neuklidní. V ČR ho ale s polským vízem nechtěli zaměstnat, vyříditi si zdejší vízum pro něho ale bylo drahé. Pracoval proto jen příležitostně, nechtěl si vyřizovat falešné doklady, má malé dítě a manželku a nechce do vězení, snaží se jim posílat peníze. Žádost o mezinárodní ochranu si podal poté, kdy k manželce přijeli lidé z vojenské správy a policie, začali jí vyhrožovat, že se ukrývá a vyhýbá se vojenské službě, že bude souzen, sprostě nadávali. Manželka a syn plakali, žalobce dostal strach. Dostával na svoji adresu předvolání na vojenskou správu, manželka s matkou je ničily. Žalobce je odborník, byl profesionál, absolvoval řadu speciálních výcviků, končil u vojenské policie. Z armády odešel v r. 2005, v Iráku si vydělával celkem dobré peníze, chtěl podnikat, otevřel si v Charkově kavárnu. K dotazu, proč má ve vojenské knížce že byl propuštěn pro neplnění povinností, žalobce uvedl, že takto odcházejí všichni, kteří odejdou před koncem kontraktu. Ještě když sloužil, byl nespokojený s tamními pořádky, převažovaly tam stále sovětské metody, vojáky bijí a střílí do nich. Na ZVS byl střelec – psovod ve věznici v Simferopolu, pak byl radiospojař na Jaltě, poté hlavní chemik – rozvědkář, ZVS ukončil v r. 2000 a začal studovat obor psychologie na Národní univerzitě MV, v r. 2003 podepsal kontrakt a

přešel na dálkové studium. V r. 2004 šel do Iráku asi na devět měsíců, byl kulometčíkem, ukrajinská brigáda byla součástí polské divize, proto nechce zůstat v Polsku. Po návratu přešel k vojenské policii, v únoru 2005. Do Iráku jelo nejlepších 300 z tisíce, byl stále se zbraní v ruce, byl tvrdý psychický i fyzický výcvik, je přesvědčen, že by byl nasazen na nejhorší místa. Dějí se tam strašné věci, bojí se toho, nechce se toho účastnit. Ve Švédsku byl téměř dva roky ve vězení, protože měl falešné doklady, řekl při kontrole, že je Bulhar, ale bulharsky neuměl, chtěl se jen podívat po světě, byl finančně nezávislý a svobodný, nepřemýšlel o tom. Tyto doklady si vyřídil v Česku, když mu přestalo platit ukrajinské turistické vízum. Na Ukrajině neměl nikdy žádné jiné potíže. Součástí správního spisu je pak výše citovaný doklad Polské republiky – vyjádření v rámci Eurodac.

Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – s.ř.s.), ve svém rozhodnutí soud vyšel ze skutkového a právního stavu výše zjištěného (§ 77 odst. 2 s.ř.s.) a konstatoval, že závažnějších pochybení v průběhu správního řízení a v napadeném rozhodnutí neshledal.

V napadeném rozhodnutí žalovaného se uvádí, že podle čl. 3 odst. 1 členské státy posuzují jakoukoli žádost o mezinárodní ochranu učiněnou státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti na území kteréhokoli z nich, včetně na hranicích nebo v tranzitním prostoru. Žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III. nařízení. Dle čl. 3 odst. 2 nařízení, pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána. Podle čl. 7 odst. 1 nařízení **se kritéria pro určení příslušného členského státu uplatňují v pořadí, v jakém jsou uvedena** v této kapitole (tj. III. kapitole, články 7 – 15).

Podle čl. 8 odst. 1 nařízení, pokud je žadatelem nezletilá osoba bez doprovodu, je příslušným členským státem ten členský stát, ve kterém se oprávněně nachází její rodinný příslušník nebo její sourozenec, pokud je to v nejlepším zájmu nezletilé osoby. Je-li žadatelem vdaná či ženatá nezletilá osoba, jejíž manžel či manželka se nenacházejí oprávněně na území členských států, je příslušným členským státem ten členský stát, v němž se oprávněně nachází otec, matka nebo jiný dospělý, jenž je za tuto nezletilou osobu zodpovědný podle práva nebo praxe dotyčného členského státu, nebo sourozenec. Podle odst. 2, pokud je žadatelem nezletilá osoba bez doprovodu, která má příbuzného, jenž se oprávněně nachází v jiném členském státě, a pokud se na základě posouzení jednotlivého případu dojde k závěru, že tento příbuzný se o ni může postarat, tento členský stát sloučí nezletilou osobu s jejím příbuzným a je příslušným členským státem za předpokladu, že je to v nejlepším zájmu nezletilé osoby. Podle odst. 3, pokud se rodinní příslušníci žadatele nebo jeho sourozenci nebo příbuzní uvedení v odstavcích 1 a 2 zdržují ve více než jednom členském státě, rozhodne se o příslušném členském státě s ohledem na nejlepší zájem nezletilé osoby bez doprovodu. Podle odstavce 4, v případě, že není přítomen žádný rodinný příslušník, sourozenec nebo příbuzný uvedený v odstavcích 1 a 2, je příslušným členským státem ten členský stát, ve kterém nezletilá osoba bez doprovodu podala svou žádost o mezinárodní ochranu za předpokladu, že je to v

nejlepším zájmu nezletilé osoby. Žalovaný uvedl, že žalobce je osobou zletilou, a proto **nelze toto kritérium v jeho případě aplikovat.**

Podle čl. 9 nařízení, pokud má žadatel rodinného příslušníka, který může pobývat jako osoba požívající mezinárodní ochrany v některém členském státě, bez ohledu na to, zda tato rodina vznikla již dříve v zemi původu, je tento členský stát příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu za předpokladu, že dotčené osoby vyjádřily své přání písemně. Žalovaný uvedl, že z žalobcem podané žádosti o mezinárodní ochranu vyplývá, že na území členských států nepobývají žádní členové jeho rodiny, a proto na něho **nelze aplikovat ani kritérium uvedené v článku 9 nařízení.**

Podle čl. 10 nařízení, pokud má žadatel v členském státě rodinného příslušníka, o jehož žádosti o mezinárodní ochranu dosud nebylo v tomto členském státě přijato první rozhodnutí ve věci samé, je tento členský stát příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu za předpokladu, že dotčené osoby vyjádřily své přání písemně. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že z žalobcem podané žádosti o mezinárodní ochranu vyplývá, že na území členských států EU nepobývají žádní členové jeho rodiny, kteří by na území takového členského státu byli oprávněni pobývat jako žadatelé o mezinárodní ochranu a o jejichž žádostech dosud nebylo přijato první rozhodnutí ve věci samé, proto na žalobce **nelze aplikovat ani kritérium uvedené v článku 10 nařízení.**

Podle čl. 11 nařízení, pokud několik rodinných příslušníků nebo svobodných nezletilých sourozenců požádá o mezinárodní ochranu ve stejném členském státě současně nebo tak brzy po sobě, že řízení o určení příslušného členského státu může probíhat společně, a pokud by uplatnění kritérií stanovených tímto nařízením vedlo k jejich oddělení, je příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu všech rodinných příslušníků nebo svobodných nezletilých sourozenců je členský stát, který je podle kritérií příslušný k převzetí největšího počtu těchto osob, jinak je příslušný ten členský stát, který je podle kritérií příslušný k posouzení žádosti nejstaršího z nich. Z žalobcovy žádosti o mezinárodní ochranu vyplývá, že na území členských států EU nepobývají žádní jeho rodinní příslušníci nebo svobodní nezletilí sourozenci, proto v jeho případě **nelze aplikovat ani kritérium uvedené v článku 11 nařízení.**

Podle čl. 12 odst. 1 nařízení, pokud je žadatel držitelem platného povolení k pobytu, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto povolení vydal. Podle odst. 2, pokud je žadatel držitelem platného víza, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto vízum udělil, ledaže bylo vízum uděleno jménem jiného členského státu v rámci ujednání o zastupování podle článku 8 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 ze dne 13. července 2009 o kodexu Společenství o vízech. V tom případě je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný zastupovaný členský stát.

Žalovaný konstatoval na základě posouzení údajů v cestovním dokladu žalobce, že žalobce byl dne 18. 2. 2015, kdy učinil prohlášení o mezinárodní ochraně na území České republiky, držitelem platného národního víza č. 004690995 vydaného Polskou republikou dne 1. 7. 2014 v Charkově s platností ode dne 7. 7. 2014 do dne 1. 4. 2015, počtem 180 dní pobytu a vícenásobným vstupem. **V případě**

jmenovaného je tak nezbytné aplikovat kritérium dané článkem 12 Nařízení Evropského parlamentu a Rady. V dalším pak žalovaný zkoumal, zda v případě Polské republiky existují závažné důvody se domnívat, že v této zemi dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, které by dosahovalo možného rizika nelidského či ponižujícího zacházení a v této souvislosti konstatoval, že v souladu s Nařízením Evropského parlamentu a Rady je Polská republika povinna objektivně a nestranně v souladu se základními zárukami a zásadami azylového práva posoudit žádost jmenovaného o udělení mezinárodní ochrany a z toho důvodu rovněž učinila akceptaci přemístění žalobce na území Polské republiky dne 24. 4. 2015. Žalovaný posléze na str. 3 rozhodnutí ze dne 6. 5. 2015 odůvodnil, že Polská republika není státem, o němž by Evropská unie prostřednictvím svých výkonných orgánů či Evropského soudního dvora či Evropského soudu pro lidská práva ve Štrasburku vydala jakékoliv závazné rozhodnutí pro členské země EU či Rady Evropy, které by deklarovalo systematické nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu, dosahující dokonce rizika nelidského nebo ponižujícího zacházení ve smyslu Listiny základních práv Evropské unie. Žalovaný dále připomíná, že aktuálně např. Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky, jako nejvyšší orgán zodpovědný za dohled nad dodržováním a naplňováním Úmluvy o právním postavení uprchlíků z r. 1951, Newyorského protokolu z r. 1967, vydal stanovisko požadující, aby se členské státy EU zdržely transferu žadatelů o mezinárodní ochranu do Řecka, o Polské republice však žádné takové stanovisko vydáno nebylo, neboť se jedná o zem Evropské unie, dodržující právní předpisy a lidská práva, ratifikující a dodržující mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a umožňující činnost právnických osob, které nad dodržováním těchto práv vykonávají dohled. Polská republika je konečně zemí, která přijímá ročně tisíce žádostí uprchlíků o udělení mezinárodní ochrany, tento fakt jistě svědčí o tom, že tito z tamního azylového systému nemají žádné obavy.

Podle čl. 18 nařízení je pak členský stát příslušný podle tohoto nařízení povinen převzít za podmínek stanovených v člancích 21, 22 a 29 žadatele, který podal žádost v jiném členském státě a dokončit posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Na základě výše uvedeného žalovaný uzavřel, že Polská republika je tak povinna převzít žalobce na své území a posoudit jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany.

Podle § 10a písm. b) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná, je-li k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný členský stát Evropské unie.

Podle ustanovení § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná.

Krajský soud je po přezkoumání věci přesvědčen, že žalovaný správní orgán postupoval v dané věci zcela v souladu s příslušným Nařízením Evropského parlamentu a Rady, a to se všemi dotčenými články, jak uvedeno shora. Žalovaný byl přesvědčen, že s ohledem na vydané vízum Polskou republiku žalobci a dobu jeho

trvání, je Polská republika státem, příslušným pro věcné projednání jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany, tohoto člena EU se v uvedeném smyslu dle nařízení dotázal, zda hodlá tuto svoji povinnost akceptovat a Polská republika se vyjádřila kladně. Na základě těchto zjištění pak žalovaný správní orgán, dle přesvědčení soudu velmi seriózně, posoudil záležitost žalobce i ve světle judikatury Nejvyššího správního soudu, viz jeho rozsudek č.j. 1 Azs 248/2014-27 ze dne 25.2.2015, dostupný na www.nssoud.cz, v němž se uvádí: „Rozhodne-li správní orgán o tom, že státem příslušným k posouzení podané žádosti o mezinárodní ochranu je podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 jiný členský stát, je povinen zabývat se v odůvodnění tohoto rozhodnutí vždy také tím, zda přemístění žadatele do takto určeného členského státu není vyloučeno z důvodu existence systematických nedostatků, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 listiny základních práv Evropské unie (čl. 3 odst. 2 druhý pododstavec nařízení č. 604/2013).“ Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že Polská republika je členským státem EU, je povinna postupovat podle Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 a posoudit žádost žalobce o mezinárodní ochranu meritorně. Žalobce se může s případnými problémy obrátit na polské policejní nebo jiné státní orgány. Soud dodává, že nemá žádné informace a žalobce neposkytl žádný důkaz ani tvrzení o tom, že by v Polské republice nebyly dodrženy zákonné postupy, či že by zde existovaly systematické nedostatky v azylovém řízení či podmínkách přijetí žadatelů. Žalobce pouze zcela obecně udával, že z určitých skutečností dovozuje, že by v Polské republice nemusela být jeho žádosti věnována patřičná pozornost, myslí si, že Poláci obecně Ukrajincům mezinárodní ochranu neudělují. Takový názor však nemůže být důvodem k jakémukoliv zohlednění případného nerespektování Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, které postup pro případ žalobce ve svých člancích, jak uvedeno shora, jasně a závazně precizuje. Odůvodnění neexistence systematických nedostatků azylového řízení je v daném rozhodnutí žalovaného řádně popsáno, soud pak již jen doplňuje, že ani sám nemá žádné podněty v tomto směru. Krajský soud se za daného stavu věci nemohl zabývat námitkami žalobce o tom, že již v ČR dlouho žije či že mu v zemi původu hrozí jakékoliv nebezpečí, neboť, jak uvedeno výše, k věcnému projednání udělení mezinárodní ochrany žalobci není kompetentní. K otázce diskrečního oprávnění, daného čl. 17 nařízení č. 604/2013 pak soud plně odkazuje na vyjádření žalovaného, viz shora, s nímž souhlasí.

Vzhledem k tomu, že soud nezjistil žádnou vadu řízení v proběhlém správním řízení, provedeném s žalobcem, nezjistil ani žádnou nezákonnost či nesprávnost napadeného rozhodnutí, dospěl po přezkoumání věci k závěru, že žaloba je nedůvodná, v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. ji proto zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud zdůvodňuje ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalovaný náhradu nákladů řízení neúčtoval.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 19. dubna 2016

JUDr. Jana Kábrtová, v. r.
samosoudkyně